

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

GIOVANNINO GUARESCHI: DON CAMILLO IN PEPPONE 1

Podatki o knjigi

- Naslov: Don Camillo in Peppone 1
- Avtor: Giovannino Guareschi
- Prevedel: Vasja Bratina
- Spremn beseda: Vasja Bratina
- Urednika: Ivan Mohar in Mateja Kvartič Dolinšek
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka
- Število strani: 344
- ISBN: 978-961-278-088-3 (zv. 1)
- Cena: 20 EUR
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2020, drugi natis

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Guareschi – upornik z razlogom

Leta 2013 je v Redni zbirki Celjske Mohorjeve družbe za leto 2014 izšlo prvih 50 satiričnih zgodb Giovannina Guareschija o don Camillu in Pepponeju. V njih se na prijeten in lahkoten način izraža njegov brezkompromisen spopad z vsem, kar je opazil gnilega v tedanji družbi. Pred izidom zadnjih zgodb opusa o dogodivščinah med italijanskim duhovnikom in komunističnim županom, ki jih bomo v jeseni 2020 prav tako izdali v Redni zbirki za leto 2020, prvo knjigo zgodb ponatiskujemo za celovito bralčevo zbirko.

Zgodbe o župniku don Camillu in njegovem gorečem nasprotniku, partijskem funkcionarju in županu Pepponeju, nam humorno izrišejo stalno dinamiko tega znamenitega odnosa, ki se nenehno zapleta v vsakovrstne prepire. Če smo se pred pol stoletja pri branju don Camilla ob teh dogodivščinah muzali, ko so v »samoupravni« Jugoslaviji preganjali celo politične »vice«, gre danes na eni strani za kulturnozgodovinsko skico, na drugi strani pa za hudomušno lahko branje z literarno težo. V Brescello, mestece, kjer so snemali filme o don Camillu in Pepponeju in kjer stoji temu posvečeni muzej, pa pride še vedno vsako leto na desetisoče obiskovalcev. Guareschijeva iskriva satira je več kot aktualna tudi danes, saj je pisana tako, da v vsakem času drži ogledalo družbi.

O avtorju

Giovannino Oliviero Giuseppe Guareschi (1908–1968) je eden najbolj znanih in tudi najbolj prevajanih italijanskih pisateljev, ki je zaslovel zlasti s satiričnimi zgodbami o don Camillu in Pepponeju (prve so izšle 1948). Zelo ga je cenil tudi papež Janez XXIII., ki ga je povabil k sodelovanju pri pripravi prenovljenega katoliškega katekizma, čeprav on povabila ni sprejel, ker se za to ni čutil dovolj podkovanega. Bil je tudi novinar, karikaturist, humorist in režiser, urednik satirične revije *Corriere Emilliano*

in glavni urednik revije *Bertoldo*, po vojni pa je ustanovil satirični tednik *Candido*. Bil je neizprosni satirični kritik obeh političnih strani, tako italijanskih komunistov kot tudi krščanskih demokratov. Kot odgovorni urednik je bil zaradi satirične karikature v reviji tudi obsojen. Po njegovih zgodbah so bile posnete številne filmske in televizijske uprizoritve ter radijske igre.

Odlomki iz knjige

Kajpak se je don Camillo v predvolilnem času o predstavnikih krajevne levice izrazil tako nedvoumno, da je lepega dne ob somraku, ko se je vračal v župnišče, izza ograje švignil zajeten možak v plašču in mu skočil za hrbet. Ker je don Camilla oviralo kolo, na katerem je imel na krmilu obešeno culo s sedemdesetimi jajci, ga je oni lahko krepko mahnil s palico, nato pa izginil, kakor da bi se vdrl v zemljo.

Don Camillo ni o tem nikomur povedal. Ko je prišel v župnišče in je jajca spravil na varno, je odšel v cerkev, da bi se posvetoval z Jezusom, kakor je to vedno storil v trenutkih dvoma.

»Kaj naj storim?« je vprašal don Camillo.

»Po bolečem mestu na hrbtu si namaži malo olja, stepenega v vodi, in molči,« mu je odgovoril Jezus z vrha oltarja. »Tistemu, ki te užali, je treba odpustiti. To je pravilo.«

»Že dobro,« je ugovarjal don Camillo, »vendar sem bil deležen batin in ne žalitev.«

»Kaj hočeš reči?« je zašepetal Jezus. »Ali morda to, da so žalitve, povzročene telesu, bolj boleče, kot so žalitve duha?«

»Naj bo, Jezus, toda upoštevaj, da so s tem, ko so topli mene, ki sem tvoj zastopnik, žalili tebe. Ni mi toliko zase, kolikor mi je zate.«

»Ali morda nisem bil večji zastopnik Boga od tebe? Ali nisem odpustil tistim, ki so me križali?«

»S tabo ni mogoče razpravljati,« je sklenil don Camillo. »Vedno imaš prav. Naj se zgodi tvoja volja. Odpustila bova. Vendar si zapomni, da bo odgovornost tvoja, če mi bodo oni, opogumljeni z mojim molkom, razčesnili butico. Lahko bi ti navedel odlomke iz Stare zaveze ...«

»Don Camillo, meni boš govoril o Stari zavezi! Kar zadeva drugo, prevzemam vso odgovornost. Vendar – med nama rečeno – si si majhno tepežko zaslužil v poduk, da se ne greš politike v moji hiši.«

Don Camillo je odpustil. Vendar mu je nekaj obtičalo v grlu kakor ribja koščica – zanimalo ga je, od koga jih je dobil.

(Str. 7–8)